

To og tredivte Møde.

Mandagen den 23de November 1896, Kl. 1.

Den første Sag paa Dagsordenen var:

Valg af 7 Medlemmer til et Udvalg angaaende Forslag til Lov om Tillæg til Lyndelov af 10de Maj 1854.

Valgte bleve paa Formandens Forslag: P. Christensen, Kosleff, Zahle, R. Pedersen, S. Nielsen, Sloth og Reib.

Den sidste Sag paa Dagsordenen var:

Første Behandling af Forslag til Forandring af Grundlovens §§ 25, 48 og 49.

(Forslaget findes i Tillæg A.)

Sagenfattes under Forhandling.

Konseilspræsidenten (Reedtz-Thott):

Det har jo ikke kunnet andet end forundre, at se Forslaget til en Grundlovsforandring fremkomme i denne Samling, naar man erindrer, med hvilken Rørlighed et lignende Forslag blev modtaget i den Samling, som sluttede i Foraaret, og særlig er den ærede Ordførers (C. Hages) Stilling i denne Sag ikke ret forstaaelig, thi det ærede Medlem stillede sig i Fjor meget tvivlende lige over for Betimeligheden af Indbringelsen af et saadant Forslag, saa tvivlende, at Ordføreren for Højre og jeg, som begge nærede den samme Tvivl om Betimeligheden, kunde indskrænke os til paa det Spørgsmaal ganske at slutte os til ham, og jeg ser egentlig heller ikke, hvad der i Mellemtiden skulde være kommet frem, som skulde bevirke, at Betimeligheden nu skulde være bleven større. Den

ærede Ordfører bestemte denne herhen, at der maatte være en almindelig Trang alle Steder, udtrykt fra alle Sider. Ministeriets Stilling til Sagen er dermed givet, thi den er overensstemmende med den Stilling, som Ministeriet indtog til denne Sag i Fjor. Ministeriet er villigt til at deltage i Arbejdet for en Grundlovsforandring, idet Ministeriet dog for det øvrige Rigsdagsarbejdes Skyld maa advare imod at bringe principielle Uenighedspunkter frem. Men Betingelsen for dette maa dog, som allerede fremhævet i Fjor, være, at Forslaget stiller sig fuldkommen upartist lige over for de enkelte Faktorer i Lovgivningsmagten og ikke tilfører nogen af dem nogen Magtsforøgelse. Til min Beklagelse maa jeg sige, at det ikke er Tilfældet med det foreliggende Forslag. Som det af den afslagne Beretning fra det Udvalg, som blev nedsat i denne Sag i Fjor, vil være de Herrer Medlemmer bekendt, nærede Regeringen allerede i Fjor Betænkelse ved den af en Del af Udvalgets Medlemmer foreslaaede Ordning, som gik ud paa, i Tilfælde af Uoverensstemmelse paa Finansloven, at lade den gældende Finanslov forblive i Kraft, indtil Enighed om en ny opnaaedes. Det nu foreliggende Forslag har jo samme Definition af den midlertidige Bevillingslov. Men det har ikke nøjedes dermed. Forslaget gaar videre og gør Forlængelsen af Finansloven afhængig af en formelig Vedtagelse af Rigsdagen; og ved Tilføjjelsen til § 49 — hvor jeg i Parentes skal indskyde, at jeg gaar ud fra, at det er en Redaktionsfejl, at der kun staar: „vedtagen af Rigsdagen“ og ikke tillige „og stadfæstet af Kongen“ — talder det jo et af Tvistepunkterne fra Konfliktstiden frem. Jeg ser nu ikke rettere, end at den foreslaaede Ordning er en Godkendelse af Paastande, som ledede til den tidligere Konflikt. Den i Forslaget paabudte midlertidige Bevillingslov har blot overtaget Finanslovens Rolle, og den medfører ved sin Fortættelse med Nødveidighed et Ministerkifte inden saa Maaneder uden nogen som helst Fare for det Rigt, som fortafter Løven. Allerede af den Grund mener jeg, at dette Forslag ikke opfylder de Betingelser, som Regeringen maa stille til et saadant Grundlovsforslag, for at det ikke igen skal kaste os ind i en storpolitisk Kamp til Skade for det almindelige Reform-